SODBA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 7. junija 2007*

V zadevi C-50/06,

zaradi tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti na podlagi člena 226 ES, vložene 31. januarja 2006,

Komisija Evropskih skupnosti, ki jo zastopata M. Condou-Durande in R. Troosters, zastopnika, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

tožeča stranka,

proti

Kraljevini Nizozemski, ki jo zastopata H. G. Sevenster in M. de Grave, zastopnika,

tožena stranka,

* Jezik postopka: nizozemščina.

SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi A. Rosas (poročevalec), predsednik senata, J. Klučka, J. N. Cunha Rodrigues, sodnika, P. Lindh, sodnica, in A. Arabadjiev, sodnik,

generalna pravobranilka: E. Sharpston,
sodni tajnik: R. Grass,

na podlagi pisnega postopka,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalne pravobranilke, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

1 Komisija Evropskih skupnosti s tožbo Sodišču predlaga, naj ugotovi, da Kraljevina Nizozemska, s tem da za državljane Unije ni uporabila Direktive Sveta 64/221/EGS z dne 25. februarja 1964 o usklajevanju posebnih ukrepov, ki zadevajo gibanje in prebivanje tujih državljanov, utemeljenih z javnim redom, javno varnostjo ali zdravjem prebivalstva (UL 1964, 56, str. 850), temveč je zanje uporabila splošno

zakonodajo za tujce, ki omogoča vzpostavitev sistematične in avtomatske povezave med kazensko obsodbo in izgonom z ozemlja, ni izpolnila obveznosti iz te direktive.

Pravni okvir

Pravo Skupnosti

2 Člen 18(1) ES določa, da ima vsak državljan Unije pravico prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic ob upoštevanju omejitev in pogojev, določenih s Pogodbo ES in ukrepi, ki so bili sprejeti za njeno uveljavitev.

3 Direktiva 64/221 se, kot je navedeno v njenem prvem členu, uporablja za vsakega državljana države članice, ki prebiva v drugi državi članici Skupnosti ali tja potuje, da bi opravljal dejavnost kot zaposlena ali samozaposlena oseba ali kot uporabnik storitev. Določbe te direktive se uporabljajo tudi za zakonca in za družinske člane tega državljana, če zanje veljajo določbe uredb in direktiv, sprejetih na tem področju v skladu s Pogodbo ES.

4 Direktiva 64/221 se, kot je določeno v njenem členu 2, nanaša na vse ukrepe v zvezi z vstopom na ozemlje, izdajo ali podaljšanjem dovoljenja za prebivanje ali izgonom z ozemlja, ki jih sprejmejo države članice zaradi javnega reda, javne varnosti ali zaščite zdravja prebivalstva.

5 Člen 3(1) in (2) te direktive določa:

„1. Ukrepi, utemeljeni z javno politiko [javnim redom] ali javno varnostjo, so odvisni izključno od osebnega vedenja prizadete osebe.

2. Za sprejem takih ukrepov ne zadoščajo sami po sebi prejšnji primeri kaznovanosti za kazniva ravnanja."

6 V skladu s členom 8 Direktive 64/221 so zadevni osebi na voljo enaka pravna sredstva v zvezi z odločitvijo o vstopu ali o zavrnitvi izdaje oziroma podaljšanja dovoljenja za prebivanje ali ukazom izgona z ozemlja, kot so na voljo državljanom prizadete države v zvezi z dejanji uprave.

7 Namen člena 9 te direktive je zagotovitev minimalnega procesnega varstva državljanom držav članic, katerim se izda odločba, s katero se zavrne izdaja ali podaljšanje dovoljenja za prebivanje, ali odločba, s katero se ukaže izgon z ozemlja države.

Nacionalna ureditev

8 Člen 1 zakona o tujcih (Vreemdelingenwet) z dne 23. novembra 2000 (Stb. 2000, št. 495), določa:

„V tem zakonu in določbah, ki temeljijo na njem, pomenijo:

[...]

e) Državljani Skupnosti:

1. državljane držav članic Evropske unije, ki na podlagi Pogodbe o ustanovitvi Evropskih skupnosti lahko vstopijo na ozemlje druge države članice in tam prebivajo;

2. družinske člane oseb, navedenih v točki 1., ki so državljani tretje države in ki na podlagi odločbe, sprejete za uveljavitev Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti, lahko vstopijo na ozemlje države članice in tam prebivajo;

[...]

m) Tujec:

vsako osebo, ki ni nizozemski državljan in ki je na podlagi zakona ni mogoče obravnavati kot Nizozemca."

9 V členu 8(e) tega zakona je določeno, da tujec stalno prebiva na Nizozemskem kot državljan Skupnosti le, če njegovo prebivanje temelji na predpisu, sprejetem na podlagi Pogodbe ali Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru z dne 2. maja 1992 (UL 1994, L 1, str. 3).

10 V členu 63 zakona o tujcih je določeno, da je mogoče tujca, ki ne prebiva stalno na Nizozemskem in ki te države ni sam zapustil v roku, ki ga določa ta zakon, na podlagi člena 27(1)(b) ali člena 45(1)(b) tega zakona izgnati.

11 Člen 67 tega zakona določa:

„1. Ministrstvo lahko tujca razglasi za nezaželenega:

a) če ne prebiva stalno na Nizozemskem in če je večkrat storil dejanja, ki so kazniva na podlagi tega zakona;

b) če je bil s pravnomočno sodbo obsojen zaradi kaznivih ravnanj, za katera je določena zaporna kazen treh let ali več, ali če mu je bil izrečen ukrep, kot je določen v členu 37a Wetboek van Strafrecht;

c) če pomeni nevarnost za javni red in nacionalno varnost in če ne prebiva stalno na Nizozemskem v smislu člena 8 od (a) do (e) ali (l);

d) na podlagi mednarodne pogodbe, ali

e) v interesu mednarodnih odnosov Nizozemske.

[...]

3. Z odstopanjem od člena 8 tujec, ki je bil razglašen za nezaželenega, ni upravičen do stalnega prebivanja [na Nizozemskem]."

12 Ta člen v glavnem povzema člen 21 zakona o tujcih iz leta 1965, na katerega se v svoji tožbi sklicuje Komisija.

13 Člen 1:5(1) odloka o tujcih (Vreemdelingenbesluit) z dne 23. novembra 2000 (Stb. 2000, št. 497) določa:

„Glede odločbe o pritožbi ali upravni pritožbi bo naš minister sprejel mnenje odbora za mnenja o zadevah v zvezi s tujci [...], če izpodbijana odločba zavrne dostop na Nizozemsko državljanu Skupnosti ali če se ugotovi, da državljan Skupnosti ni upravičen do stalnega prebivanja v tej državi v smislu člena 8(e) zakona ali če je to stalno prebivanje prenehalo zaradi nevarnosti za javni red, javno varnost ali zdravje prebivalstva v smislu Direktive 64/221 [...]."

14 Člen 8:13 tega odloka določa:

„1. Državljana Skupnosti se izžene šele, ko se izkaže, da nima pravice do prebivanja ali da je njegova pravica do prebivanja potekla.

2. Tujca, ki je državljan ene od držav pogodbenic Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti ali sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru, ali njegove družinske člane, in ki nima pravice do prebivanja kot državljan Skupnosti, ali katerega pravica do prebivanja je potekla, se izžene šele po poteku roka najmanj štirih tednov, ki mu je bil odobren, da odide v drugo državo, ki ni Nizozemska in v katero mu je zagotovljen dostop.

3. Tujca iz odstavka 2 se ne izžene, dokler ni sprejeta odločba o pritožbi, vložena v predpisanih rokih zoper odločbo v smislu odstavka 2.

4. V nujnih primerih so mogoča odstopanja od odstavkov 2 in 3."

15 Točka B10/7.3.2 okrožnice o tujcih (Vreemdelingencirculaire, Stcrt. 2000, št. 64, str. 17) določa, da lahko državljane Unije in njihove družinske člane, ki stalno prebivajo na Nizozemskem, izžene le minister (člen 63(2) zakona o tujcih). Pri tem je treba upoštevati jamstva, ki so določena v členih 1:5 in 8:13 odloka o tujcih. Nasprotno pa se za državljane in njihove družinske člane, ki stalno ne prebivajo ali ne prebivajo več v tej državi na podlagi prava Skupnosti ali kakršnega koli drugega pravila, v skladu s točko B10/7.3.1 te okrožnice uporabljajo splošna pravila za odhod in izgon, in sicer členi od 61 do 65 zakona o tujcih.

16 Zakon o tujcih, odlok o tujcih in okrožnica o tujcih so začeli veljati 1. aprila 2001.

Predhodni postopek

17 Več državljanov Unije, ki so bili obsojeni na zaporne kazni na Nizozemskem, je na Komisijo naslovilo pritožbe zaradi ukrepov, ki so jih zoper njih sprejeli nizozemski organi, s katerimi so jih razglasili za nezaželene iz razlogov javnega reda. Komisija je po preučitvi teh pritožb zaključila, da splošna nizozemska zakonodaja o tujcih, ki velja tudi za državljane drugih držav članic, kar zadeva državljane Unije, ni v skladu z Direktivo 64/221, ker omogoča vzpostavitev sistematične in avtomatske povezave med kazensko obsodbo in izgonom z ozemlja. Zato je Komisija 19. decembra 2002 na Kraljevino Nizozemsko naslovila pisni opomin, v katerem jo je pozvala k predložitvi pripomb.

18 Nizozemska vlada v svojem odgovoru z dne 6. marca 2003 oporeka očitku Komisije. Državljani Unije, ki nimajo pravice do prebivanja na podlagi določb Skupnosti, naj ne bi spadali v področje uporabe Direktive 64/221. V takem primeru naj bi se zanje uporabljale nacionalne določbe. Tako naj bi bilo zlasti v primeru državljanov drugih držav članic, ki niso predložili veljavnega potnega lista ali osebne izkaznice kot dokaza njihovega državljanstva. Enako naj bi bilo glede državljanov drugih držav članic, ki so uveljavljali javno pomoč na Nizozemskem, kot so pritožniki, ker naj bi ta okoliščina avtomatsko povzročila izgubo pravice do bivanja.

19 Poleg tega nizozemska vlada trdi, da nacionalni organi niso dolžni izgnati tujcev, ki so bili kaznovani za kazniva dejanja, ampak imajo diskrecijsko pravico, ki jim omogoča vzpostavljanje ravnotežja med različnimi interesi. Pred sprejetjem odloka o izgonu naj bi bil preučen družinski položaj zadevne osebe.

20 Ker ta odgovor Komisije ni prepričal, je 9. julija 2004 na Kraljevino Nizozemsko naslovila obrazloženo mnenje, v katerem je ponovila očitek iz pisnega opomina in jo pozvala, naj v dveh mesecih od njegove vročitve sprejme ustrezne ukrepe za uskladitev z navedenim mnenjem.

21 Ker je nizozemska vlada, ki je na to obrazloženo mnenje odgovorila 24. septembra 2004, v bistvenem ohranila svoje prejšnje stališče, se je Komisija odločila, da vloži to tožbo.

Tožba

Dopustnost

22 Kraljevina Nizozemska v svojem odgovoru na tožbo navaja ugovor nedopustnosti, in sicer razširitev predmeta tožbe.

23 Po mnenju nizozemske vlade ji Komisija v pisnem opominu z dne 19. decembra 2002 in obrazloženem mnenju z dne 9. julija 2004 očita le to, da za državljane Unije ni uporabila določb Direktive 64/221, temveč splošno zakonodajo za tujce, ki omogoča vzpostavitev sistematične in avtomatske povezave med kazensko obsodbo in izgonom z ozemlja. Nasprotno pa naj bi v svoji tožbi Komisija na splošno zatrjevala, da ta zakonodaja ni v skladu s pravom Skupnosti, saj ne razlikuje med, po eni strani, tujci na splošno in, po drugi strani, državljani drugih držav članic. Poleg tega naj bi bilo toženi stranki očitano, da Direktive 64/221 ni pravilno prenesla v nacionalni pravni red.

24 Komisija v svoji repliki zatrjuje, da se njena tožba nanaša le na sistematično in avtomatsko povezavo med kazensko obsodbo in izgonom državljanov Unije z ozemlja, katere vzpostavitev omogoča zadevna zakonodaja.

25 To trditev potrjuje besedilo tožbenih predlogov, s katerimi Komisija predlaga Sodišču, naj ugotovi, da Kraljevina Nizozemska, s tem da za državljane Unije ni uporabila Direktive 64/221, temveč splošno zakonodajo za tujce, ki omogoča vzpostavitev sistematične in avtomatske povezave med kazensko obsodbo in izgonom z ozemlja, ni izpolnila obveznosti iz te direktive.

26 V teh okoliščinah nizozemska vlada ne more očitati Komisiji, da je razširila predmet tožbe, kot je določen v predhodnem postopku.

27 Ugovor nedopustnosti je torej treba zavrniti.

Utemeljenost

28 Kot je bilo navedeno v točki 25 te sodbe, Komisija Kraljevini Nizozemski očita, da ni izpolnila obveznosti, ki jih ima na podlagi Direktive 64/221, ker za državljane Unije ni uporabila določb te direktive, temveč splošno zakonodajo za tujce, ki omogoča vzpostavitev sistematične in avtomatske povezave med kazensko obsodbo in izgonom z ozemlja.

29 Komisija trdi, da mora biti vsakemu državljanu Unije omogočeno, da se sklicuje na materialna in postopkovna jamstva, določena v Direktivi 64/221, ne glede na to, kakšen je njegov položaj glede pravice do prebivanja. Na podlagi člena 3 te direktive mora biti izgon takega državljana iz razlogov javnega reda odvisen od njegovega osebnega vedenja in za to ne morejo zadoščati zgolj prejšnji primeri kaznovanosti za kazniva ravnanja. Iz ustaljene sodne prakse naj bi izhajalo, da lahko država članica izžene državljane drugih držav članic iz takih razlogov le, kadar zadevna oseba pomeni resnično in dovolj hudo grožnjo, ki prizadene ključni družbeni interes.

30 Po mnenju Komisije Kraljevina Nizozemska ni izpolnila svojih obveznosti iz Direktive 64/221, tudi če se predpostavlja, da splošna nizozemska zakonodaja za tujce ne vsebuje avtomatizma na področju izgona in je podano uravnoteženje različnih interesov v teh okoliščinah. Ne bi naj bilo izključeno, da se nacionalni organi opirajo na domnevo, da je treba tujce, ki so bili kaznovani za kazniva dejanja, izgnati, razen če temu ne nasprotujejo posebne okoliščine.

31 Zato je treba po eni strani preučiti, če se lahko državljani Unije sklicujejo na jamstva, določena v Direktivi 64/221 neodvisno od njihovega statusa rezidenta, po drugi strani pa vprašanje zatrjevane sistematične in avtomatske povezave med kazensko obsodbo in izgonom z ozemlja, katere vzpostavitev omogoča zadevna zakonodaja.

32 Najprej je treba opozoriti, da je status državljana Unije zasnovan kot temeljni status državljanov držav članic (sodbi z dne 20. septembra 2001 v zadevi Grzelczyk, C-184/99, Recueil, str. I-6193, točki 30 in 31, in z dne 15. marca 2005 v zadevi Bidar, C-209/03, ZOdl., str. I-2119, točka 31). Na podlagi člena 18(1) ES ima vsak državljan Unije pravico prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic. Državljan države članice, ki v državi članici gostiteljici nima pravice do prebivanja iz naslova

drugih določb Pogodbe ali ukrepov, ki so bili sprejeti za njihovo uveljavitev, je lahko zgolj kot državljan Unije tam upravičen do pravice do prebivanja na podlagi neposredne uporabe tega člena (glej v tem smislu sodbi z dne 17. septembra 2002 v zadevi Baumbast in R, C-413/99, Recueil, str. I-7091, točka 84, in z dne 7. septembra 2004 v zadevi Trojani, C-456/02, ZOdl., str. I-7573, točka 31).

33 Vendar pa ta pravica ni brezpogojna. Člen 18(1) ES določa, da je priznana le ob upoštevanju omejitev in pogojev, določenih s Pogodbo in ukrepi, ki so bili sprejeti za njeno uveljavitev (glej zlasti zgoraj navedeno sodbo Trojani, točki 31 in 32, in sodbo z dne 18. julija 2006 v zadevi De Cuyper, C-406/04, ZOdl., str. I-6947, točka 36).

34 Med omejitvami in pogoji, določenimi ali dovoljenimi s pravom Skupnosti, Direktiva 64/221 državam članicam dovoljuje, da s svojih ozemelj iz razlogov javnega reda ali javne varnosti izženejo državljane drugih držav članic ob spoštovanju materialnih in postopkovnih jamstev, ki jih določa ta direktiva in splošna načela prava Skupnosti (glej v tem smislu sodbi z dne 25. julija 2002 v zadevi MRAX, C-459/99, Recueil, str. I-6591, točki 61 in 62, in z dne 31. januarja 2006 v zadevi Komisija proti Španiji, C-503/03, ZOdl., str. I-1097, točki 43 in 44).

35 Kot izhaja iz sodne prakse, je treba jamstva, določena z Direktivo 64/221, glede področja njihove uporabe razlagati široko (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo MRAX, točka 101). Države članice morajo sprejeti vse ukrepe, da vsem državljanom druge države članice, ki jim je bil izdan ukaz izgona, zagotovijo uživanje varstva, ki ga zanje pomenijo določbe te direktive (glej v tem smislu sodbo z dne 2. junija 2005 v zadevi Dörr in Ünal, C-136/03, ZOdl., str. I-4759, točka 49). Izključevanje državljanov Unije, ki ne prebivajo stalno na ozemlju države članice gostiteljice, od ugodnosti teh materialnih in postopkovnih jamstev, bi slednjim odvzelo bistvo njihovega polnega učinka.

36 Ta razlaga je podkrepljena z zgoraj navedeno sodbo MRAX, v kateri je Sodišče štelo, da se lahko državljan tretje države, ki je družinski član državljana Skupnosti, vendar ne izpolnjuje pogojev zakonitega prebivanja, lahko sklicuje na postopkovna jamstva iz Direktive 64/221.

37 Zato je treba ugotoviti, da razlaga, da se določbe Direktive 64/221 uporabljajo le za državljane Unije, ki stalno bivajo na ozemlju države članice gostiteljice, ni skladna s pravom Skupnosti.

38 Dalje, v zvezi s sistematično in avtomatsko povezavo med kazensko obsodbo in izgonom z ozemlja, katere vzpostavitev glede državljanov Unije omogoča splošna nizozemska zakonodaja o tujcih, je treba poudariti, da lahko na podlagi člena 67 zakona o tujcih v povezavi s členom 1(m) istega zakona tujca, to je vsakogar, ki nima nizozemskega državljanstva, pristojni nizozemski organi razglasijo za nezaželenega, med drugim, če je bil obsojen s pravnomočno sodbo zaradi kaznivih ravnanj, za katere je določena zaporna kazen treh ali več let.

39 Čeprav je treba v skladu z zadevno zakonodajo, kot je razložena v okrožnici o tujcih, upoštevati jamstva, določena v členih 1:5 in 8:13 odloka o tujcih za državljane Unije in njihove družinske člane, pa velja tudi, da se to pravilo nanaša le na osebe, ki stalno prebivajo na Nizozemskem.

40 Ker se Direktiva 64/221 nanaša tudi na državljane Unije, ki ne prebivajo stalno na ozemlju države članice gostiteljice, take osebe ni mogoče izgnati iz razlogov javnega reda ali javne varnosti, razen v okviru strogih omejitev, ki jih določa ta direktiva.

41 V skladu s členom 3(1) Direktive 64/221 so ukrepi, sprejeti iz razlogov javnega reda ali javne varnosti, odvisni izključno od osebnega vedenja prizadete osebe. V členu 3(2) je obrazloženo, da za sprejem takih ukrepov ne zadoščajo zgolj prejšnji primeri kaznovanosti za kazniva ravnanja. Kazenska obsodba se tako lahko upošteva samo, če okoliščine, ki so privedle do te obsodbe, kažejo na osebno vedenje, ki pomeni dejansko grožnjo za javni red (glej zlasti sodbi z dne 27. oktobra 1977 v zadevi Bouchereau, 30/77, Recueil, str. 1999, točka 28, in z dne 19. januarja 1999 v zadevi Calfa, C-348/96, Recueil, str. I-11, točka 24, zgoraj navedeno sodbo Komisija proti Španiji, točka 44, in sodbo z dne 27. aprila 2006 v zadevi Komisija proti Nemčiji, C-441/02, ZOdl., str. I-3449, točka 33).

42 Sodišče je vedno poudarjalo, da je ugovor javnega reda izjema od temeljnega načela prostega gibanja oseb, ki jo je treba razumeti strogo in katere pomena države članice ne smejo določiti enostransko (sodba z dne 28. oktobra 1975 v zadevi Rutili, 36/75, Recueil, str. 1219, točka 27; zgoraj navedeni sodbi Bouchereau, točka 33, in Calfa, točka 23; sodba z dne 29. aprila 2004 v zadevi Orfanopoulos in Oliveri, C-482/01 in C-493/01, Recueil, str. I-5257, točki 64 in 65, ter zgoraj navedeni sodbi Komisija proti Španiji, točka 45, in Komisija proti Nemčiji, točka 34).

43 Glede na ustaljeno sodno prakso sklicevanje nacionalnega organa na javni red vsekakor predpostavlja – razen socialne motnje, ki jo pomeni vsaka pravna kršitev – resnično in dovolj resno nevarnost, ki ogroža temeljne družbene interese (zgoraj navedene sodbe Rutili, točka 28, Bouchereau, točka 35, Orfanopoulos in Oliveri, točka 66, Komisija proti Španiji, točka 46, in Komisija proti Nemčiji, točka 35).

44 Po mnenju Sodišča pravo Skupnosti nasprotuje tudi nacionalnim določbam, ki izhajajo iz domneve, da je treba izgnati tudi državljane drugih držav članic, ki so bili kaznovani z določeno kaznijo zaradi posebnih deliktov (glej zgoraj navedeno sodbo Orfanopoulos in Oliveri, točka 93).

45 Čeprav v tem primeru ni mogoče ugotoviti, da v splošni nizozemski zakonodaji za tujce obstaja absoluten avtomatizem med, po eni strani, kazensko obsodbo in, po drugi strani, izgonom z ozemlja, pa drži tudi, da ta zakonodaja omogoča izgon z ozemlja Kraljevine Nizozemske državljanov Unije, ki so bili kaznovani za kazniva ravnanja, ne glede na materialna in postopkovna jamstva, določena z Direktivo 64/221. Ne more namreč biti izključeno, da je taki osebi kljub upoštevanju družinskih povezav izrečen ukaz izgona, ne da bi se upoštevalo njeno osebno vedenje niti morebiten obstoj resnične in dovolj resne nevarnosti za javni red.

46 Zato je treba ugotoviti, da splošna nizozemska zakonodaja za tujce omogoča vzpostavitev sistematične in avtomatske povezave med kazensko obsodbo in izgonom z ozemlja za državljane Unije.

47 Nazadnje nizozemska vlada v svojem odgovoru na tožbo navaja, da je ob upoštevanju poznejše sodne prakse Sodišča ponovno premislila svoj položaj. Priznava, da za vse državljane Unije velja Direktiva 64/221 in da morajo biti slednji upravičeni do materialnih in postopkovnih jamstev, ki jih določa ta direktiva. Po mnenju te vlade bi bilo treba nacionalno zakonodajo uskladiti s pravom Skupnosti v okviru prenosa Direktive 2004/38/ES Evropskega Parlamenta in Sveta z dne 29. aprila 2004 o pravici državljanov Unije in njihovih družinskih članov do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic, ki spreminja Uredbo (EGS) št. 1612/68 in razveljavlja Direktive 64/221/EGS, 68/360/EGS, 72/194/EGS, 73/148/EGS, 75/34/EGS, 75/35/EGS, 90/364/EGS, 90/365/EGS in 93/96/EGS (UL L 158, str. 77, in popravek UL L 229, str. 35).

48 Glede tega je dovolj, da spomnimo, da je treba obstoj neizpolnitve presojati glede na položaj države članice, v katerem se je znašla po poteku roka, določenega v

obrazloženem mnenju, in glede na to, da pozneje nastalih sprememb Sodišče ne more upoštevati (glej zlasti sodbe z dne 27. novembra 1990 v zadevi Komisija proti Grčiji, C-200/88, Recueil, str. I-4299, točka 13, z dne 14. aprila 2005 v zadevi Komisija proti Grčiji, C-22/04, neobjavljena v ZOdl., točka 19, in z dne 14. julija 2005 v zadevi Komisija proti Nemčiji, C-433/03, ZOdl., str. I-6985, točka 32).

49 V tem primeru pa ni sporno, da ob poteku roka iz obrazloženega mnenja Kraljevina Nizozemska ni sprejela ukrepov, potrebnih za prenehanje očitane neizpolnitve.

50 Glede na navedeno je tožba, ki jo je vložila Komisija, utemeljena.

51 Zato je treba ugotoviti, da Kraljevina Nizozemska, s tem da za državljane Unije ni uporabila Direktive 64/221, temveč je zanje uporabila splošno zakonodajo za tujce, ki omogoča vzpostavitev sistematične in avtomatske povezave med kazensko obsodbo in izgonom z ozemlja, ni izpolnila obveznosti iz te direktive.

Stroški

52 V skladu s členom 69(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker je Komisija predlagala, naj se Kraljevini Nizozemski naloži plačilo stroškov, in ker ta s tožbenimi razlogi ni uspela, se ji naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je Sodišče (tretji senat) razsodilo:

1. **Kraljevina Nizozemska, s tem da za državljane Unije ni uporabila Direktive Sveta 64/221/EGS z dne 25. februarja 1964 o usklajevanju posebnih ukrepov, ki zadevajo gibanje in prebivanje tujih državljanov, utemeljenih z javnim redom, javno varnostjo ali zdravjem prebivalstva, temveč je zanje uporabila splošno zakonodajo za tujce, ki omogoča vzpostavitev sistematične in avtomatske povezave med kazensko obsodbo in izgonom z ozemlja, ni izpolnila obveznosti iz te direktive.**

2. **Kraljevini Nizozemski se naloži plačilo stroškov.**

Podpisi